

Jocs Florals

2023

**"La influència de les paraules és
quelcom meravellós"**

**Víctor Català
(Caterina Albert)**

Si t'ha arribat aquest llibre és perquè ets un/a alumne/a, mestre/a, familiar, treballador/a o amic/ga de l'Escola Patufet. Teniu a les vostres mans el recull de textos dels JOCS FLORALS creats pels infants del Cicle de Grans en el curs 2022-23.

Aquest és un viatge pels nostres sentiments, emocions, la nostra creativitat, les nostres reivindicacions i els nostres millors desitjos. Sí, aquest llibre és ben divers igual que ho som nosaltres. I d'això, de la diversitat ens n'enriquem cada dia ajudant-nos a ser més respectuosos amb nosaltres mateixos i amb la gent que ens envolta.

Gràcies a tothom per la feina realitzada i per no deixar mai de SOMJAR, CREAR, ESCRIURE, CANTAR i INTERPRETAR.

Esperem que ho gaudiu tant com ho hem fet nosaltres!

EL CICLE DE GRANS

LES TRES ESPASES

Fa milers d'anys, en un lloc màgic però estrany, hi havia una nena que es deia Rayla. Tenia onze anys i era una princesa forta i valenta.

Volia anar a buscar les tres espases del mag Arabius. La vella bruixa de la Cova dels morts li va dir que estaven a la muntanya negra. La Rayla se'n va anar a cavall fins a la Muntanya negra. Pel camí es va trobar a un pastor amic seu que es deia Nil. Ell sempre portava un sarró amb herbes remeieres i curatives. Li va dir si volia anar amb ella i ell va dir que sí. En arribar van deixar el cavall i van començar a pujar la muntanya. De sobte van sentir un soroll i un ocell gegant va aterrar a pocs metres d'on eren. Anava avançant cap a ells, però la Rayla i el Nil no podien moure les cames, estaven paralitzats. Per sort el Nil li va tirar un tros de pa que tenia al sarró. L'ocell se'l va menjar i va sortir volant. La Rayla no entenia què estava passant i el Nil li va dir:

- El tros de pa tenia molta sal i se n'ha anat a buscar aigua.

- Ah, d'acord, ja ho entenc !

´Hem d'estar més preparats, no sabem què més pot venir.

I van continuar pujant i pujant.

Quan ja gairebé estaven al cim van sentir una mena de xiulet molt agut. Van veure dues plantes carnívores. I per darrere van sentir que una planta els havia agafat pels turmells i anava pujant pel cos.

La Rayla va tallar les plantes que l'agafaven, però tornaven a créixer. La Rayla va sentir el Nil:

- No puc treure'm les plantes de sobre ! Socors !

La Rayla va veure que les plantes carnívores l'estaven a punt de mossegar. Ràpida com un llamp, la Rayla va tirar un punyal a la planta per salvar el Nil.

Tinc una idea- Va dir el Nil - Podem fer que la planta carnívora mossegui a l'altra planta i després li lliquem la boca.

Bona idea, anem a fer-ho !

Ho van fer i va funcionar.

Uns metres més a dalt, van veure les tres espases!

Van pujar corrents i es van trobar amb el príncep Caspian, un príncep fort però sense empatia. La Rayla li va dir:

-Eh, tu! Què fas aquí?

-He vingut a buscar les tres espases. I tu?

-Igual, però me les quedaré jo.

-Em sembla que és al revés. Proposo que fem una lluita i qui guanyi se les queda.

-D'acord!

I va començar la lluita.

Al cap de molta estona va guanyar la Rayla. Van agafar les espases i van marxar corrents amb por que tornessin l'ocell gegant, la planta enfiladissa i les dues plantes carnívores. En arribar al ramat del Nil ell es va acomiadar i se'n va anar a casa seva. La Rayla va continuar el seu camí fins al castell. Allà es va retrobar amb el seu pare.

Aquell matí va anar a visitar el príncep Caspian i li va donar una de les seves espases. El príncep Caspian, molt sorprès, va dir:

-Moltes gràcies, però no m'ho mereixo, vaig perdre el combat.

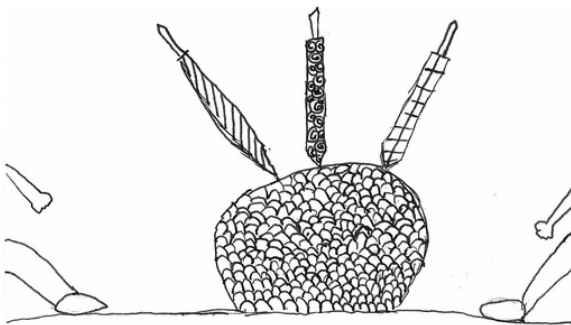
-Sí que t'ho mereixes, he estat egoista i no he pensat en tu.

-D'acord, gràcies.

La Rayla va tornar a agafar el cavall i va fer el mateix amb el Nil.

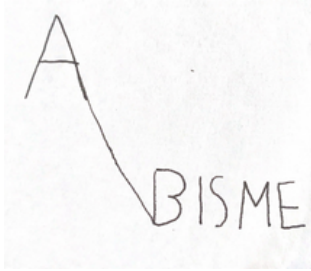
Aquella nit va dormir molt bé, pensant que havia corregit els seus errors. I va ser feliç tota la vida.

Autora: Abril Arso, 10 anys

Il·lustradora: Emma Juan, 9 anys

ETIQUETES

Autor: Biel Pujol, 8 anys

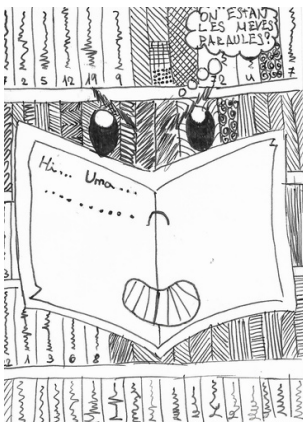

Autora: Jessie Espinoza, 9 anys

Il·lustradora: Júlia Salom, 10 anys

EL LLIBRE SENSE PARAULES

Hola! em dic... eeee? Vaja... no ho sé... Bé, no passa res,
anava dient...
Així que hi havia una vegada...??? Doncs no ho sé, no tinc
paraules...
Saps què? un gat i un no sé què... ja s'ha acabat.

Autor: Leo Castelló, 10 anys

Il·lustrador: Mario Manzano, 12 anys

LA SOLITUD

Una persona sempre s'ha sentit ignorada o exclosa

Auui us explicaré una història d'una nena que se sent diferent dels altres i exclosa. És una noia amb cabells rinxolats de color negre i ulls foscos que vesteix amb el seu color preferit, el negre. Li agrada molt el negre per passar desapercebuda, tot i que li agradaria ser més visible per la resta de persones.

Un dia a les 6:00 de la matinada es va aixecar i va anar directa a dutxar-se, és va posar la seva roba preferida i va anar a esmorzar cereals amb llet. Havia de rentar-se les dents i cap a l'escola. Quan va arribar, com sempre, és com si tota la gent la mirés. Agobiada de la vergonya va anar a classe. A classe ningú volia anar a asseure's al costat seu. A l'hora del pati estava asseguda a un banc per esmorzar, ningú volia asseure's al costat seu. Quan va acabar l'escola va anar directe a casa. Va arribar l'hora de sopar va acabar i es va posar a dormir. I això tots els dies. Imagina't que fossis tu.

Si tan sols una persona l'estimés...

Per això, ajuda a la gent que creus que necessita ajuda o acompanyament.

Perquè no saps per tot el que està passant.

SOLA
SOLA

SOLA
SOLA

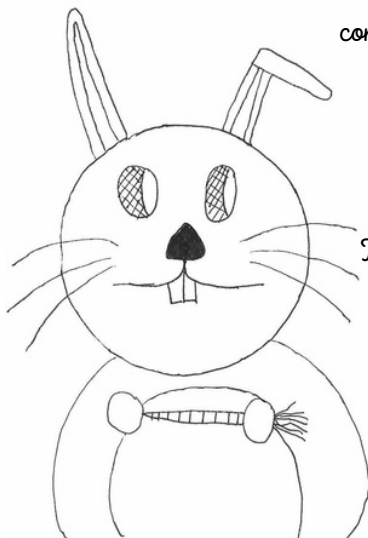
Autor: Aitor García, 11 anys

Il·lustradora: Ismat Hossaim, 11 anys

Viatjar
Morir
Divertir-se
Estimar

Autor: Luca Lorenzo, 11 anys

Il·lustrador: Pau Gómez, 12 anys

CONILL

El conill és ràpid i bonic

I és de color negre i blanc,
com el cel estelat.

I és suau i pelut,
com un tros de llana gruixut.

I és petitó
com un trosset de cotó.

I li agrada la pastanaga,
com a la seva mare

I es tan bufó,
com el peluix d'un ós.

Té les orelles grans
Com el gat estressat.

Autor: Jan Beltran, 9 anys

Autora: Ona Grañena, 10 anys

LA CASA DE COLÒNIES ENCANTADA

Hola, em dic Sara i tinc dotze anys. Com cada any la nostra classe se'n va de colònies, i aquest any ens en anem a Menorca. Ara mateix estic a l'autocar de camí de la casa. Aquest any anirem a una casa amb monitors ja que aquest any no ens hem portat gaire bé i necessitem el doble de vigilància.

Hem arribat a la casa i... ohhh! No és com m'esperava. La casa és antiga, lletja i està bruta. Sembla una casa de bruixes. Aleshores he reunit al club, on són els meus millors amics. En el club està la Laura, que té els cabells castanys i els ulls marrons. L'Aleix és ros/castany, i és molt graciós. El Max és tímid, li encanta dibuixar i és molt bon nen. I per últim està l'Hugo, que és baixet, porta ulleres i li encanten les mates. Estem fent una conversa, però amb l'únic que m'he quedat ha sigut: "No és normal, no?". Quan hem entrat a la casa és just com m'esperava. Té el terra tot trencat i hi ha rates! Quan hem pujat a les habitacions les hem vist una mica peculiars, però com ens ha tocat al club junt, ens hem callat. JA era hora de dinar. No us podeu creure com era el menjar... En poques paraules: "És mortal!". Si no em creieu, pregunteu-li a l'Aleix, que està vomitant al lavabo de darrere del menjador.

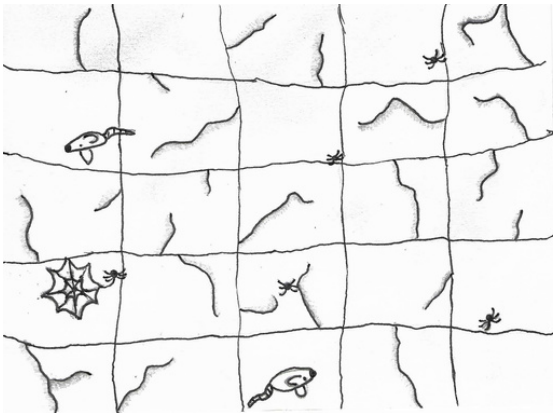
Després de dinar (no sé si hauria de dir dinar perquè... puuj!), hem fet la primera activitat, es diu: "En busca del tresor". Ens han donat un mapa i ens han dit que el grup que guanyés soparia pizza. Ho hem fet pels grups de les habitacions. L'Hugo va al davant i aguanta el mapa. Mare meua! Hem passat com cinc vegades pel mateix lloc! Però quan per fi hem trobat el lloc on marcava la ix, hem trobat un taüt! Ens hem espantant tant que hem sortit corrents. Ningú ha trobat el tresor i ningú ha sopat pizza i per això hem sopat tots mandonguilles de cua de pix (ecs!). Quan ens anavem a menjar les postres, hem escoltat un soroll estrany. Hem vist que venia de fora i hem sortit. És un gos! Que bonic! El deuen haver abandonat. Pobre! Tots hem fet algun comentari de l'estil menys l'Aleix (li fan por els gossos). El Max li ha preguntat si tenia algun trauma infantil i ha dit que no. Més tard, ens hem posat d'acord amb el nom de la gossa (és una gossa). Hem proposat molts noms com: Estela, Pastanaga, Rita, Mia,... Al final hem escollit Rita. Quan els profes han dit que era hora de dormir, sense que s'adonessin, ens hem emportat a la Rita a l'habitació. Quan han donat les dotze hem fet una reunió ultrasecreta a la llitera de la Laura. Hem parlat de molts temes, però el tema principal era que la casa és molt estranya.

Al dia següent, els monitors (també una mica estranys), ens han explicat l'activitat matinal. Hem de buscar un animal pel bosc i tenir-lo de mascota durant tres hores (fer-li una casa, donar-li de menjar,...). Aleshores el club hem quedat que seria la Rita, que tècnicament l'hem trobat al bosc. Al final de tot hem fet un concurs de quin animal estava més ensenyat i, com us podeu imaginar, la Rita ha guanyat!

Ja passades les tres de la tarda, hem dinat, fatal, però hem dinat (avui toca ales de ratpenat). Després de dinar tocava estona lliure. Podem dibuixar, donar una volta, dormir,... Nosaltres ens hem quedat a la casa amb la Rita. Així hem pogut investigar per què hi havia en taüt. I quan l'hem obert...ahhh! Està ple! Hi ha un vampir! Ens hem anat corrents a dir-li a la Irene, una nena molt amiga del club que també s'ha quedat a la casa, però... ahhh! "Com és que tens ullals?" - ha preguntat el Max. "La casa està encantada!" - hem dit tots. Hem anat a preguntar a la mestra, la Srta. García, però també tenia ullals. Aleshores, el club ha recollit les coses i a la Rita i se n'ha anat en avió a casa.

Tres anys després...

Hem anat a una casa de colònies que em sona, i quan hem entrat... "Irene! Ets tu! Per què tens ullals?"

Autora: Candela Osuna, 11 anys

Il·lustradora: Daniela Sánchez, 10 anys

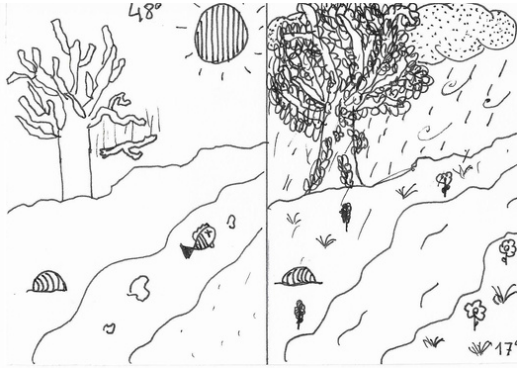
L'AIGUA

L'aigua és escassa,
si no plou, ja no
hi haurà cap bassa.

Tractem-la molt bé,
però aprofitem-la també,
que és la nostra font de vida.

Què seria la vida sense ella,
no en tinc ni idea,
però sé que hem de
cuidar-la excel·lent.

Autor: Héctor Álvarez, 9 anys

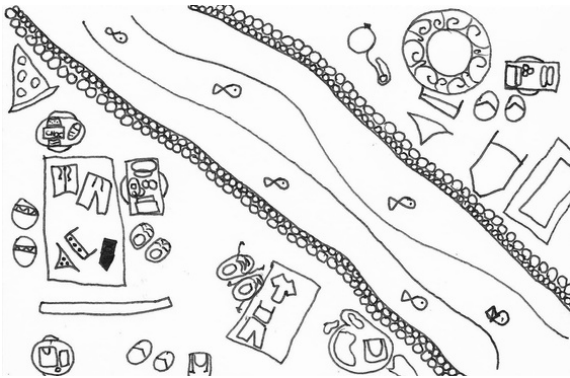
Il·lustrador: Dani Verdaguer, 11 anys

ESTIU

M'agrada l'estiu
perquè anem al riu.
Ens divertim i riem
i també nedem.

A l'estiu anem a la piscina
amb la tieta i les meves cosines.
Saltem a l'aigua i ens esquitxem,
però no ens enfadem.

Autora: Sara El Assaoui, 11 anys

Il·lustradora: Miranda Garcia-Calvillo, 11 anys

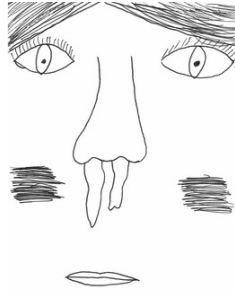
ENDEVINALLA

Sóc líquida
I si m'agafes m'escapo entre els teus dits
Però sense mi ningú pot viure.
Qui sóc?

Autora: Irene Garcia, 9 anys

EIS MOCS

Els mocs són odiosos i repugnants.
Són verds, grisos o blancs.
Quan et surten pel nas és el pitjor,
i si els veus és FASTIGÓS!

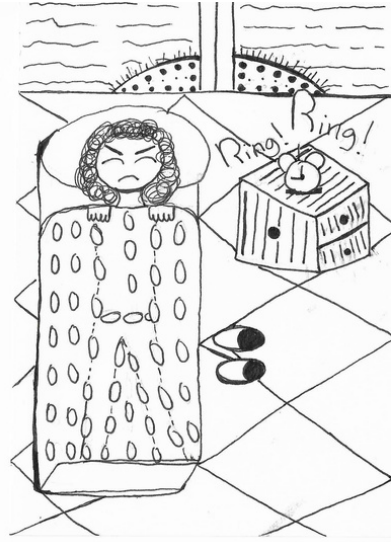
Autor: Nil Mesa, 10 anys

Il·lustradora: Clara Salazar, 9 anys

LANIT

La gent se'n va a dormir
la lluna surt del seu llit,
m'aixeco a mitjanit,
bec aigua i a dormir.

Ta és matí, estic molt cansat
i vull estar tranquil.
Ta sona l'alarma,
però sequeixo dormint.

Autor: Gerard Gabaldón, 9 anys

Il·lustradora: Chanel González, 11 anys

Autora: Meritxell López, 8 anys

Bonica

Activa

Riallera

Comunicada

Espead en modernisme

Llengua pròpia

Original

Natural

Antiga

Autor: Nilai Lara, 10 anys

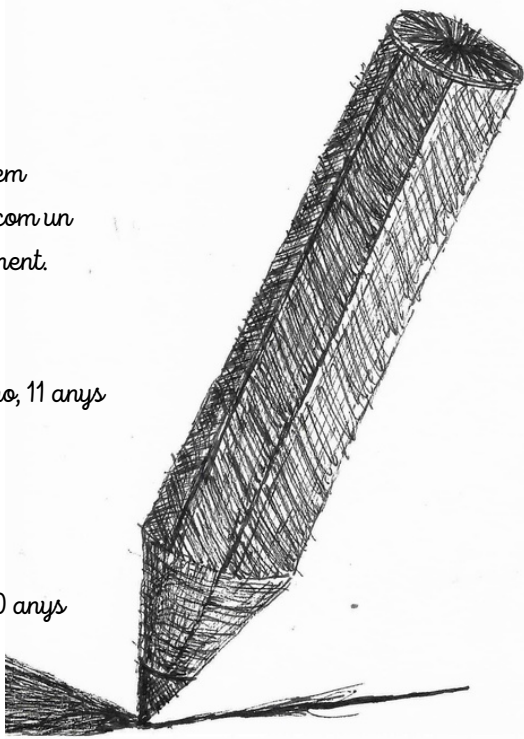
DIBUIXAR

Fix, fòxe, fosc

Fa el llapis quan dibuixo i jo em tranquilitzo. Per mi dibuixar és com un massatge i em fa descansar la ment.

Autor: Kelian Moreno, 11 anys

Il·lustrador: Leo Garcia-Clamart, 10 anys

ELS TRES DIAMANTS

Fa molt de temps, quan els ocells tenien dents, hi havia una noia i un noi que vivien en un poblet molt petit. La Maria era alta i rossa i el Lluc alt i amb els cabells castanys.

Un dia passejant pel bosc trobaren un mapa màgic. En tocar el mapa va aparèixer un mag. El mag els va dir:

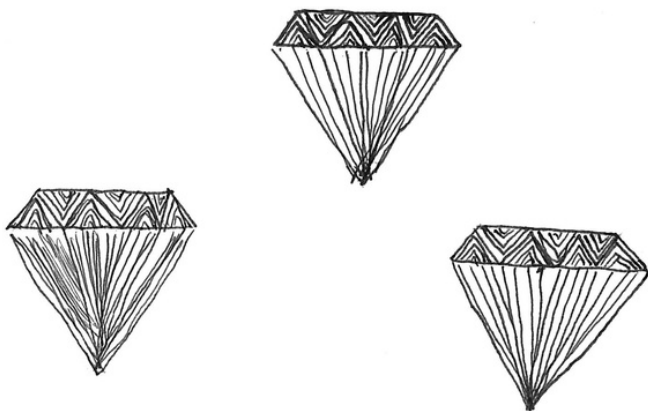
- Sou els escollits per trobar els diamants dels mil resplendors. Heu d'evitar que caiguin en mans dels ogres.

Els va donar armes i menjar, i els digué:

- El mapa us guiarà.

Després de caminar deu dies i deu nits, l'onzè dia arribaren a una cova. A l'entrada hi havia tres ogres. Després de despistar-los, van entrar a la cova. Passaren per una passarel·la de pedra. Als costats de la passarel·la hi havia lava. De sobte, un volcà entrà en erupció. Començaren a caure roques i lava. De sobte, la passarel·la i el sostre van caure. Els dos es van posar a córrer cap a la porta de l'altra punta de la . En creuar la porta tota la porta es va tancar. Van veure un castell que estava al cap de munt d'un volcà, i al costat hi havia una torre molt alta. De sobte, dos ogres els van veure. En el mateix instant, va aparèixer el mag i els va dir:

- Heu de lluitar, jo us concediré un exèrcit.

Il·lustrador: Gerard Galabdón, Ganys

Mentre lluitaven, amb pedres la Maria va tapar unes fumaroles i el volcà va esclatar. El castell va sortir volant i la torre, amb el soroll, va caure sobre el volcà. Tot va començar a caure i tothom es va posar a córrer. En canvi, el rei dels ogres i tres generals es van escapar per un túnel amb una barca. En Lluç i la Maria els van seguir. Quan van arribar al final del túnel van veure una cova plena de cascades, unes escultures i un altar al capdamunt d'unes escales. A sobre de l'altar hi havia tres diamants blaus, però en el mateix instant el rei dels ogres, els va agafar. La Maria i el Lluç es van llançar a sobre dels ogres amb les espases. Es van posar a lluitar. En Lluç va ensopegar i va caure. Havien perdut. Just en aquell moment el mag va venir i amb la màgia els va animar. En Lluç va llançar l'espasa als diamants, que van caure. El rei es va posar a agafar-los i la Maria el va ferir.

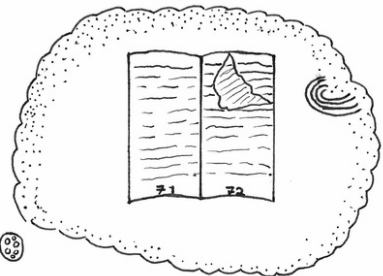
Van agafar els diamants els van tirar a l'aigua i se'n van anar per on havien vingut. De camí a casa, en un bosc, van sentir un soroll. Van mirar i van veure el rei dels ogres. El van tirar a un forat i van seguir el camí. En arribar a casa tothom els esperava, inclòs el rei. Que els va dir:

- A partir d'ara sóc els reis del país.

Autor: Biel Segarra, 10 anys

ENDEVINALLA

Em pots obrir,
em pots tancar,
si bufes, «flap, flap»,
i tinc molt de paper,
i si em mulles, ai, ai!
Quin desastre!
I em fan servir per aprendre,
però el més important és...
PER DIVERTIR-SE!!!!

Il·lustradora: Jessie Espinoza, 9 anys

Qui sóc?

Autor: Marcel Varrà, 10 anys

QUÈ ESTÀ PASSANT ?

Tinc un gust amarg a la
boca, el meu cap està ple
de vagueries fosques on no
toca la llum.

Camino donant voltes sense
saber perquè deixo els
pensaments en blanc, o millor
dit, en negre.

Tot està de color carbó,
quan el matis és lluent.
Què està passant?

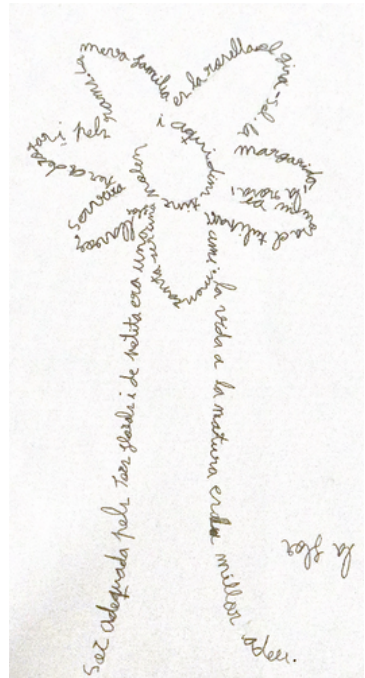

Il·lustradora: Leonela De La Cruz, 9 anys

Autora: Vicky Valero, 10 anys

Comença al cervell
ploRes de bonica
té un sEntiment
l' Autor et pot signar
imaginaCió
et pot Inspirar
pots Ópinar sobre aquesta.

Autor: Héctor Álvarez, 9 anys

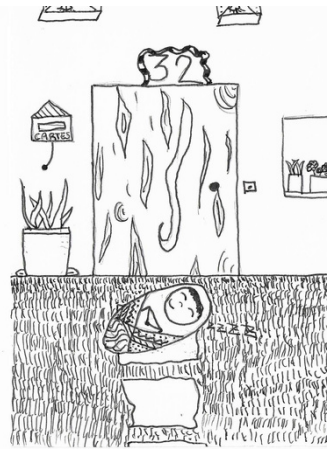

Autora: Aina Jiménez, 9 anys

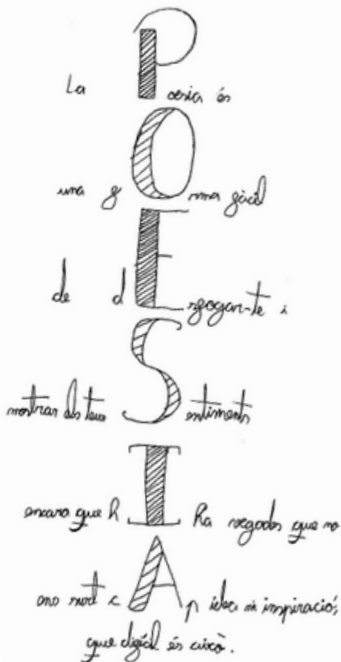
ABANDONADA

M'he trobat una nena a la porta de casa meua,
té una carta que diu:
"Cuida-la bé, jo ja no puc més,
estic tan cansada que explotaré.
Només té 10 mesos,
sap caminar i córrer per casa sense parar".
Després de llegir-la he decidit que l'acolliré i
ens ho passarem molt bé.
L'ensenyaré a cantar i a ballar,
a fer moltes coses i a disfrutar.
Pot ser difícil, però ho intentaré
si faig la feina ho faré bé.

Autora: Júlia Ares, 11 anys

Il·lustradora: Arlet Safont-Tria, 10 anys

Autor: Rodrigo Castillo, 10 anys

UN POP

Tinc dos cors
M'agrada nadar
Sempreestic a l'aigua
Visc al fons del mar
Sóc de tots colors
Qui sóc?

Autora: Laura Garcia, 10 anys

LA PLATJA MÀGICA

La platja màgica (o al menys és com jo li dic) em porta molts bons records, vaig a posar-vos en context. El dia 8/7/2021 els meus amics i jo vam anar a una platja que era preciosa. Tots els meus amics i jo a l'arribar vam veure unes onades gegants. Ens vam posar el banyador i ens vam banyar.

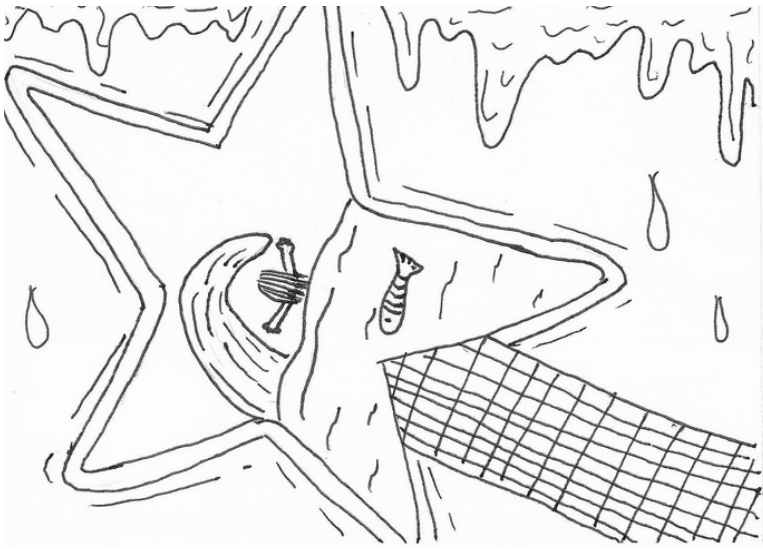
Les onades eren tan grans que ens ficaven cap dintre del mar. En total vam estar unes 3 hores jugant amb les onades fins que ens vam cansar vam sortir a secar-nos. Quan ja érem ben secs ens vam menjar un entrepà per recuperar forces. Després ens vam fer fotos amb la sorra blanca. Més tard vam fer un meravellós castell de sorra que després vam destruir amb boles de sorra, va ser molt divertit.

Després d'una bona estona, ens vam tornar a tirar a l'aigua amb les onades gegants. En un moment donat, les onades van desaparèixer i el mar es va calmar però de cop i volta una onada extremadament gran, va sorgir de les profunditats. Mesurava aproximadament 20 metres! L'onada ens va empassar i ens va disparar cap el fons del mar, on van veure peixos de tota mena: peix pallasso, salmons, barracudes, etc... I també vam veure corals: blaus, vermells, roses, esponges etc... Jo sincerament estava molt espantat. Vam arribar fins unes roques on vam trobar un casc que tenia oxigen infinit. De sobte vam escoltar una veu de persona vella:

- Qui és qui ha interromput la meua migdiada?

Per fi vam poder veure qui era el que feia la veu, era un peix amb barba blanca, ell i nosaltres al veure'ns ens vam espantar i el peix sabi ens va dir:

- Hola nois us he vist caure fins aquí, sé que voleu sortir d'aquest mar màgic i us puc dir com sortir. Heu de recollectar 4 parts de gemma amagades o protegides per tot el mar.

Il·lustradora: Alba Orta, 10 anys

Nosaltres ens vam quedar amb la boca oberta i amb moltes preguntes, però no teníem temps, havíem d'anar a buscar les 4 parts de la gemma.

Vam començar la ruta, primer vam buscar per dintre d'un vairell enfonsat però no vam trobar res de parts de gemma però si una cosa que ens ajudaria molt, un mapa. Cada punt vermell que hi havia al mapa era on es trobava una part de gemma. Tots vam veure el mapa per veure on eren les parts de gemma, un cop ja localitzades les parts de gemma era hora d'anar a per elles.

La primera estava sota unes pedres afilades, després de buscar durant hores les vam trobar, eren altíssimes i darrera d'una pedra afilada hi havia un tros de gemma lluent i verda, la vam posar a la bossa.

La segona part de la gemma la tenia un tauró blanc, després de dos dies buscant-lo per fi el vam trobar nedant amb el tros de gemma a la boca protegint-la. El Martí (el meu germà) va trobar una pedra afilada que va utilitzar per matar al tauró, el Martí va intentar clavar la pedra al tauró i ho va aconseguir, va matar el tauró. Tots ens vam alegrar per ell i ja teníem dos parts de gemma.

La tercera part de gemma estava en els volcans submarins, però era estrany, posava que la part de gemma estava dintre d'un volcà! I ens vam posar en marxa, després de 2 hores buscant els volcans per fi els vam veure de lluny. Els volcans erupcionaven cada 5 minuts, jo ja tenia com aconseguir la part de gemma: quan un volcà erupcionava un de nosaltres s'havia d'oferir per entrar al volcà i agafar la gemma.

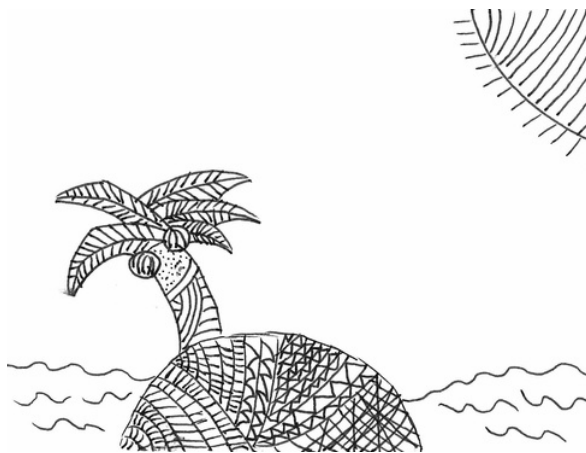
Jo ho vaig intentar i ho vaig aconseguir, només ens faltava una part de gemma. La quarta i última part de la gemma estava en sorres movedisses i un altre cop la vam anar a buscar i després de 3 minuts la vam trobar a la sorra movedissa. La part de la gemma s'estava enfonsant així que el Martí no sé com la va agafar i ja teníem totes les parts de la gemma. Segons després d'haver completat la gemma la pedra ens va teletransportar cap a casa on per fi vaig poder veure a la meua família.

Aquí s'acaba aquesta història que em va passar.

Autor: Pol Jofre, 11 anys

L'ILLA

L'illa és deserta
no hi ha ningú,
només unes palmeres.
No hi ha ningú,
estic sol,
estic atrapat,
no sé què fer.
Vull escapar.
No tinc a ningú.

Il·lustrador: Italo Macaya, 9 anys

Autor: Jan Díez, 10 anys

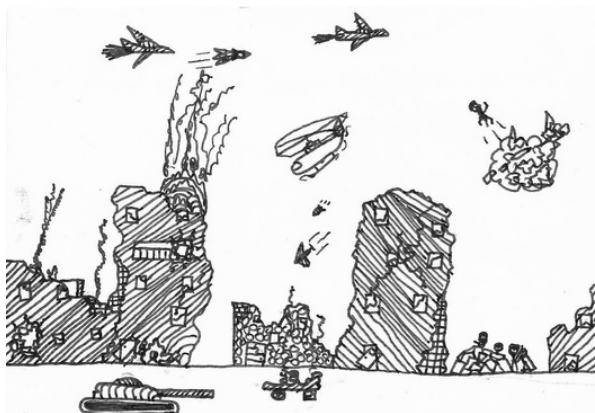
GUERRA D'UCRAÏNA

Tot està destruït, ensorrat,
no hi ha res en bon estat.
No hi ha pau ni alegria
només hi ha ràbia i destrucció.

Quan penso en la guerra
em fan venir ganes de plorar
perquè penso en la gent que ha mort
i la gent que morirà!

Autor: Mario Manzano, 11 anys

Il·lustrador: Jacob Varrà, 10 anys

L'ÓS

L'ós és gros
i n'hi ha de molts colors
i alguns viuen al bosc.

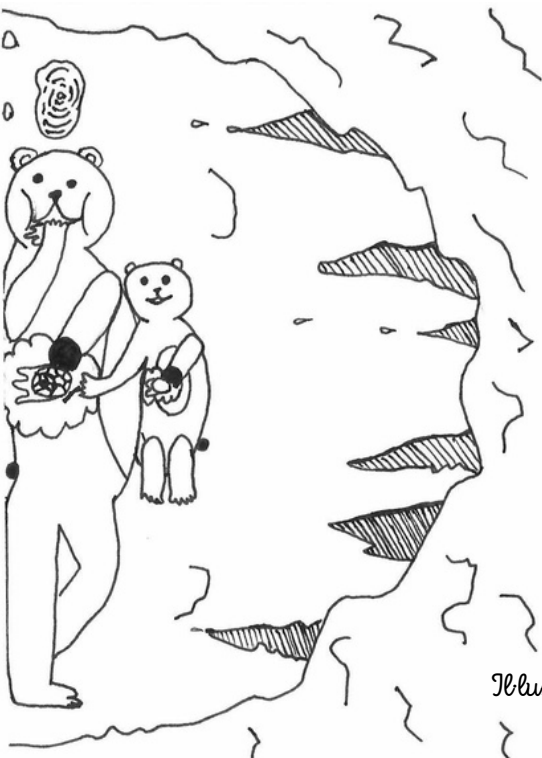
És un mamífer de quatre potes
té cabell i viu a les coves.

Hi ha diferents tipus d'ossos
que hivernen, i són bastant grossos.

N'hi ha de molts colors,
marró, blanc, negre i vermell
És salvatge i menja mel.

Autor: Eluc Ares, 9 anys

Il·lustradora: Júlia Ares, 11 anys

EL TRESOR DE L'AVI

A l'estiu de l'any 2022, dos germans que vivien en un poble petit, però divertit, a prop de la frontera amb França, van viure una increïble aventura. L'Ana i l'Hector, bessons d'onze anys, s'havien proposat trobar un tresor del que havien tingut notícies a través del diari escrit pel seu avi, en Joan.

El mapa dibuixat en el diari indicava que havien de creuar la frontera i que, sota el primer arbre del bosc fosc, assenyalat amb una pedra gegant a sobre de les seves arrels, s'hi trobava amagat un gran tresor.

L'Ana i l'Hector van agafar els passaports, per si la policia els parava, encara que pensaven anar creuant els camins. A punt de passar per Colliure, van decidir passar a prendre un entrepà a una cafeteria. El cambrer es va quedar sorprès per la joventut dels nens i els va preguntar sobre el motiu de la seva excursió. L'Ana que parlava molt va dir:

- Anem a buscar el tresor de l'avi.

L'Hector li va dir:

- !!!Calla!!!

Quan van sortir de la cafeteria el cambrer els seguia, però els germans no sospitaven. Ja era tard quan van arribar al bosc fosc, però amb la llanterna van trobat l'arbre. Estaven excavant i de sobte, va aparèixer el malvat cambrer que es va oferir per ajudar-los a desenterrar el tresor. Ràpidament, va trobar una caixa de fusta i va cridar:

- Tot per a mi.

L'Ana i l'Hector van adonar-se que volia robar la caixa i el seu contingut i s'hi van llançar a sobre. El cambrer va apartar els nens i va començar a córrer amb la caixa. La policia, va veure que uns nens creuaven la frontera i van anar a veure que passava. Llavors els nens li van explicant tot el que havia passat i el policia va anar a agafar el cambrer, i en aquell moment el va enviar a la presó. Però el tresor se'l va quedar la policia i els nens mai van saber què hi havia dintre la caixa.

Autora: Mar Martínez, 10 anys

Il·lustradora: Laia Gómez, 10 anys

M'AGRADA

M'agrada.

M'agrada jugar a bàsquet

I ficar molts punts.

M'agrada que em facin petons i abraçades

Quan estem tots junts.

M'agrada escoltar música

Però no tant ballar.

M'agrada escoltar música i alhora cantar.

A vegades, sembla que no m'agradi alguna cosa

perquè sóc molt vergonyosa.

Però realment, m'agrada tot.

Il·lustradora: Ona Grañena, 10 anys

Autora: Miranda Uclés, 11 anys

L'ESCOLA

L'escola és gran i divertida,

serveix per estudiar i fer grans amigues.

Des de petita fins ser gran sempre et recolzarà.

Quan necessitis ajuda allà estarà,

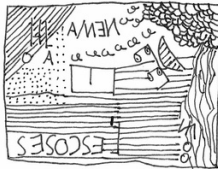
plena d'amor, alegria i felicitat.

L'escola t'obre les portes des del principi fins el final.

A la meua escola és on millor s'està.

La trobaré molt a faltar!

Autora: Alba Manzano, 10 anys

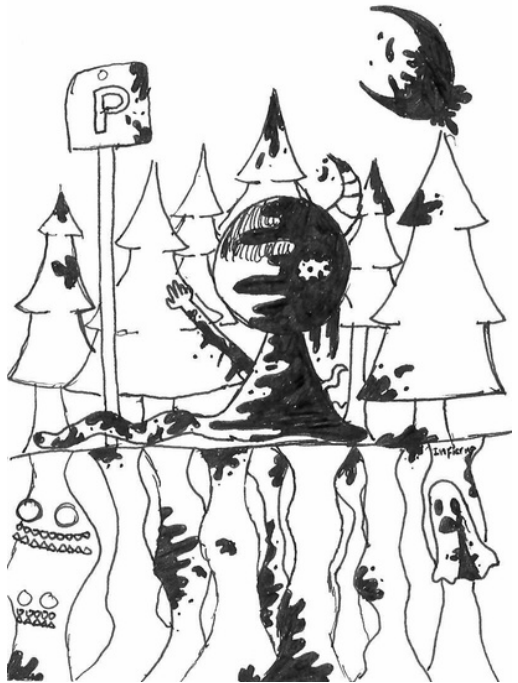

Il·lustrador: Yandel Gonzalez, 9 anys

LA NEGRA NIT

Hi havia una vegada un nen que tenia por d'una cosa que li havia dit un nen a l'escola: parlava de la "negra nit". Deia que quan era plena i vermella com la sang vindria a per tu i et quedaries a la foscor. El nen va passar a temps per casa i va agafar el sac de dormir! Estava sol perquè els pares havien anat a una festa. A la nit va escoltar un soroll que sonava així: - grgrgrgr! El nen es va espantar i una ombra es va tirar i el nen la va atrapar. Quan van arribar els pares, el nen no estava perquè el nen era la "negra nit"!

Autor: Leo Castelló, 10anys

Il·lustrador: Martí Jofre, 11 anys

EL GAT

Hi havia una vegada un gat que parlava,
i de tant parlar un dia es va cansar.
I ja no va parlar, sino que va cantar,
i de tant cantar, un dia afònic es va
quedar.

I ja no va cantar, sino miolar,
i per això tots els gats miolen.

Vet aquí un gat vet aquí un gos que
aquesta poesia s'ha fos.

Autor: Biel Segarra, 10anys

Il·lustradora: Noelia Palma 9 anys

LA HISTÒRIA INTERMINABLE

Aquesta història comença a la primavera a Hawaii on vivia una noia amb cabells i ulls clars i que es deia Emma.

Un dia de camí cap a l'escola la nena va notar una cosa estranya. Pel carrer no hi havia ningú ni els seus companys, ni adults, però no li va donar gaire importància. Quan va arribar a l'escola tampoc hi havia ningú, ni mestres ni companys, semblava una escola deserta. Va revisar tot l'edifici i no va trobar ningú. L'Emma no sabia què fer si anar-se'n cap a casa o quedar-se allà. Va decidir anar-se'n cap a casa per avisar als seus pares.

Pel camí va passar una cosa interessant, va veure a un senyor vestit de negre, la noia es va acostar i li va preguntar:

- Disculpi, però avui no he vist a cap persona només a vostè.

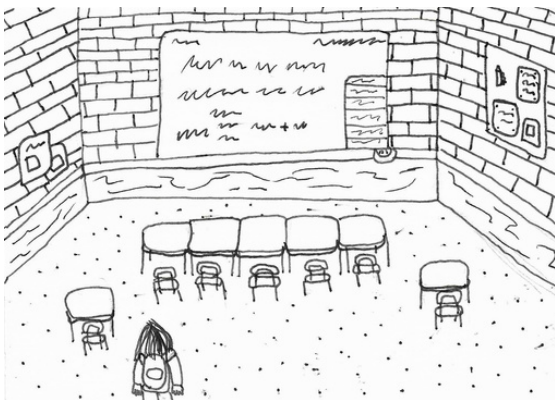
El senyor se'n va anar sense dir res. L'Emma va anar cap a casa. Quan va arribar a casa, no va veure als seus pares, l'Emma es va espantar, va pensar que era l'única persona de l'univers. Va deixar la motxilla a casa i se'n va anar corrents a buscar a aquell senyor. Va anar cap al parc i el va trobar, estava assegut en un banc, llavors l'Emma va sospitar que ell havia fet alguna cosa perquè desapareguessin totes les persones. La noia va exigir una explicació. L'home li va dir:

- Si, he fet desaparèixer a tota la gent i saps per què? Perquè estic cansat de la gent, no cuida el planeta per això hi ha molta contaminació.

L'Emma ho va entendre i el va fer entrar en raó. De sobte van tancar els ulls i van desitjar que tornés tothom.

Llavors va aparèixer tothom, l'Emma es va posar molt contenta.

Al final la gent va prometre cuidar més el planeta i netejar-lo.

Autora : Ely González, 11 anys

Il·lustrador : Peter Pulido, 10 anys

ELS PARES

Confio en els pares,
m'agrada estar amb ells,
són el que més estimo del món.

El pare em fa riure,
la mare em transmet seguretat.
Però el que més m'agrada d'ells...
és que em segueixen on jo vaig.
M'agraden els pares!

Autor: Elias Prieto, 10 anys

Il·lustradora: Aina Jiménez, 9 anys

TURQUIA

Als pobres turcs només els faltava això.
Pisos, escoles i cases, tot ha caigut.
La gent a sota de les pedres
intenten sobreviure.

Pobres turcs,
el terratrèmol els ha fotut.
No puc mirar la televisió
perquè la gent de Turquia
ho està perdent tot.

Autor: Marc Lemcke, 11 anys

Preguntes, perquè el sí, perquè el no, perquè el tant i perquè el poc, perquè el diferent, perquè igual, perquè el més i perquè el menys.

Autor: Andreu Madrid, 10 anys

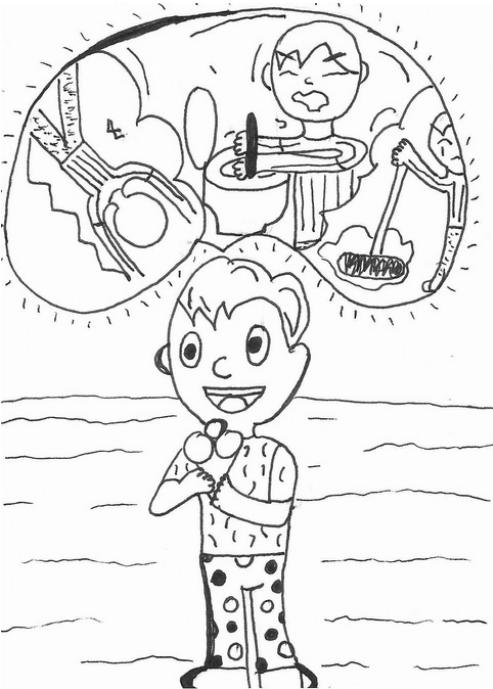
Il·lustradora: Maria Martín, 10 anys

DIVENDRES 13

Era divendres 13 de gener del 2024 i en Pau es va llevar. Eren les 10:00h, el despertador va sonar 3 hores després. Era molt estrany, tothom sap que divendres 13 dona mala sort. Era normal. Quan va baixar per esmorzar, va relliscar i va caure fins avall, es va adonar que arribava tard a l'escola. Va esmorzar molt ràpid, es va vestir i va anar corrents a l'escola. Quan va arribar ja eren les 11:00h i la professora el va castigar. Va haver de netejar els lavabos, els passadissos i les classes. Després la professora va enviar un gmail als seus pares. Quan va tornar a casa la seva mare no li va dir res, va pujar a la seva habitació, va caure i es va donar un cop amb el seu estudi. Quan va arribar l'hora d'anar a dormir sabia que al dia següent aniria molt bé. El dia següent, va ser el millor de la seva vida: van anar al parc d'atraccions, van menjar gelat encara que fos hivern... Quan va acabar el dia en Pau es va dormir amb tota l'alegria d'aquell dia.

Autora: Irene Garcia, 9 anys

Il·lustradora: Chanel Gonzalez 11 anys

Tothom en necessitat.

To també

Urgència

Demanem-la!

Menys parlar més **A**ctuar

Semp**R**e

Autor: Marc Juan, 11 anys

ELS NANS QUE PORTEN REGALS

Estic emocionada i desesperada,
entusiasmada i angustiada,
perquè demà, dia de Nadal
vindran els regals.

He pensat espiar per la nit
per veure qui vindrà aquí,
qui beu la llet calenta
amb les galetes de la tieta.

Primer m'asseguro
que els pares estan dormint,
vaig al sofà on esta l'arbre de Nadal.

M'amago darrere
per veure qui entra per la xemeneia.

Me'n vaig a dormir
i de sobte olora a formatge
no seran els peus del pare?

Miro una miqueta
hi ha dos nans menjant-se les galetes

tenia ganes de tossir
i sense voler vaig fer un crit.

Els dos nans es van girar
amb cara d'espantats.

Em van preguntar que feia aquí
i els vaig respondre:

Esperant la persona que deixa els regals.

Van cridar, som nosaltres!

Els vaig preguntar, de debò sou vosaltres?

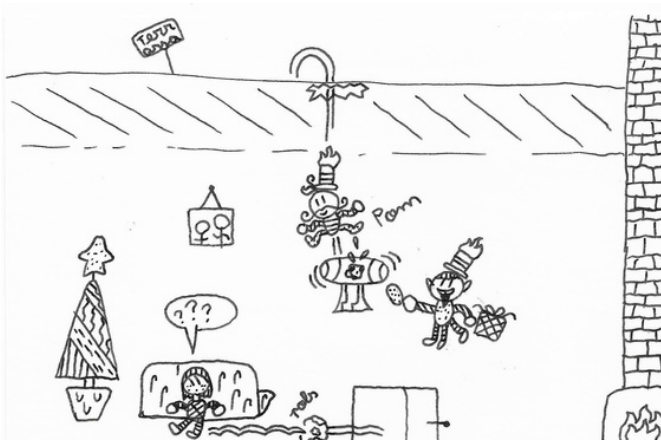
No em mentiu
sou més baixets que jo.

Veniu a robar
digueu-me la veritat!!

Van deixar els regals
i amb un fum blanc
se'n van anar volant.

Això mai ho he oblidat.

Autora: Channel González, 11 anys

Il·lustrador: Guim Konate, 10 anys

EL VIATGE DEL DESIG

Hi havia una vegada un infant amb càncer que el seu únic desig era curar-se aviat. Per això, sempre que hi havia pluja d'estels, sortia de casa per demanar això que volia, la cura de la seva malaltia. Quan una estrella va conèixer el seu somni el va fer saber al sol, que aquest faria tot el possible perquè es fes realitat. Va llençar tempestes solars amb medicaments, però l'atmosfera les va retornar. Ho va intentar amb estrelles missatgeres, però no van aterrar on tocava. Mentres tant, el nen, cada vegada pitjor, somiava amb no morir, encara que era difícil. Al sol, se li anaven els pardals, però, un dia, va tenir la idea de demanar ajuda als Déus. I, per sort, el pla va tenir èxit i el nen va fer el seu somni realitat. Estava tan cofoi que va fer una festa i va convidar a tota la ciutat. I vet aquí un nen, vet aquí un sol, aquest conte ja s'ha fos.

Autor: Héctor Álvarez, 9 anys

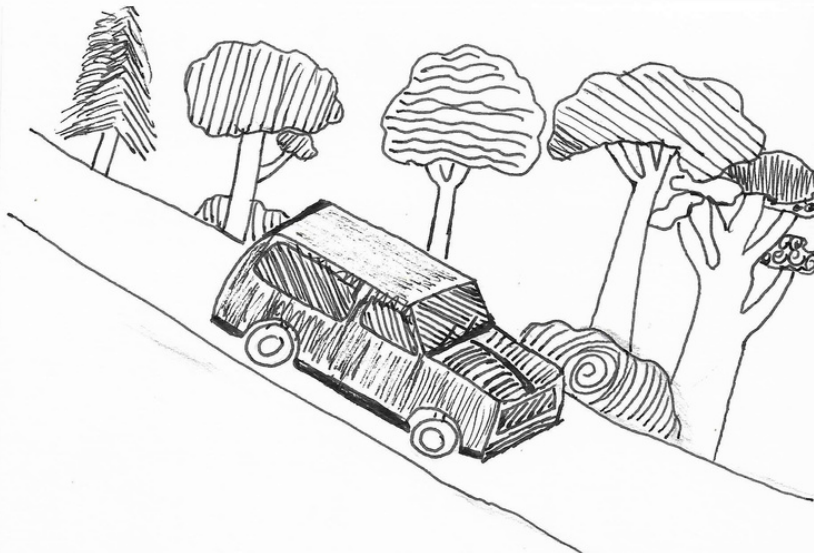

Il·lustrador: Candela Osuna, 11 anys

COTXE, COTXE I MÉS COTXE

Estic tan cansat de tan viatjar.
Cotxe cap aquí cotxe cap allà.
Des de que estic allà no puc ni descansar.
Vinc de Santa molt cansat
amb el meu germà que no para de protestar.
Tota l'estona estic mirant el Google maps.
Penso en quina hora arribaré,
que passarà no ho sé,
però el que sé és que tard arribaré.
El paisatge és molt bonic
però quan el veus tantes vegades
se't fa molt pesat.
Imagina estar tot el dia viatjant d'aquí cap allà.

Autor: Eric Sánchez, 11 anys

Il·lustrador: Leo Garcia-Clamart, 10 anys

EL GOS, EL GAT I EL RATOLÍ

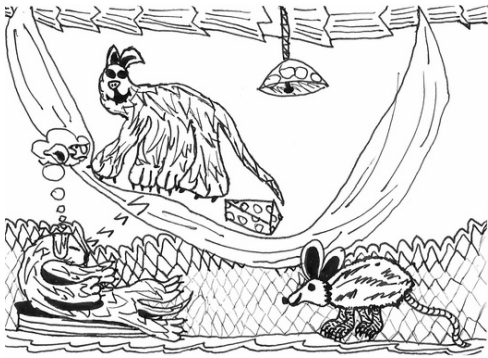
Aquest és el ratolí que està perseguint el formatge.

Aquest és el ratolí que està perseguint el formatge que té darrere el gat.

Aquest és el ratolí que està perseguint el formatge que té darrere al gat que veu com dorm el gos.

Aquest és el ratolí que està perseguint el formatge que té darrere el gat que veu com dorm el gos que somia amb la carn.

Aquest és el ratolí que per fi agafa el formatge que està al darrere el gat que veu com dorm el gos que somia amb la carn i se la menja.

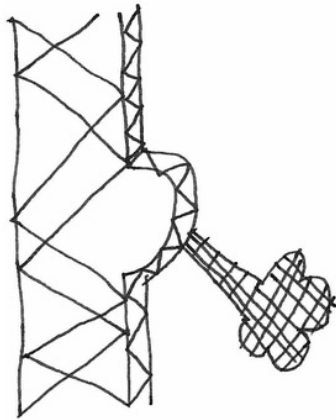

Autora: Laura Martín Pérez, 10 anys

Il·lustrador: Lluç Ares, 9 anys

EL PET

*El pet,
que surt ben apretadet
i quan surt,
deixa anar una olor molt descarada,
que fa que la gent
es mori ofegada.*

Il·lustrador: Mario Iglesias, 9 anys

Autor: Guifré Gaimany, 10 anys

EL DIARI

El diari és on apuntes
i on també et fas preguntes,
on guardes records
que tens dins del teu cor...

Autora: Brittany Peredo, 10 anys

Il·lustradora: Laura Garcia, 10 anys

Creativitat catalana

Ull a ull mirem la tradició

La defensem molt

Treiem llàgrimes d'emoció

Els **U**lls dels nens/es m'emocionen

Recollint noves experiències

Tot hom la necessita **A**.

Visc a la cultura popular catalana!!!

Autor: Biel Urquiaga, 11 anys

Autor: Nil Mesa, 10 anys

ABANDONAT

M'he trobat un gos a les escombraries!

Qui faria tal bogeria?

L'he portat a casa i li he donat llet,
i la mare ha dit: "Pobre, és molt vellet!"

Aleshores el pare ha fet una afirmació:
"Aquesta nit dormirà a la teva habitació".

Al dia següent al veterinari l'hem portat
i ha dit que una pota s'ha trencat!

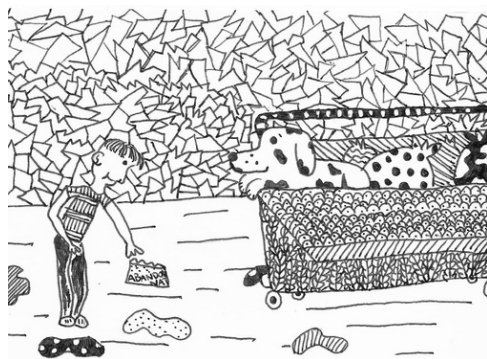
"Això és que l'han abandonat!" he dit jo.

Hem tornat a casa

i li hem donat un plat de crema de carbassa.

El que tinc ben clar
és que a casa s'ha de quedar.

Autora: Candela Osuna, 11 anys

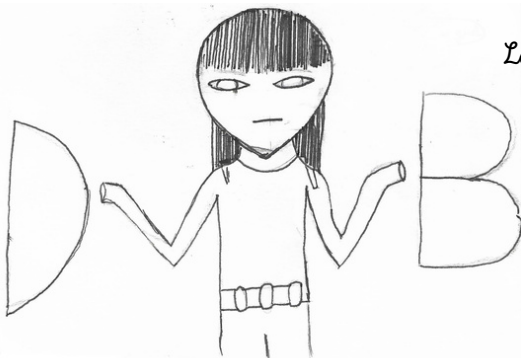

Il·lustradora: Vicky Valero, 10 anys

LA DISLÈXIA

La dislèxia és una cosa que la gent té
i els altres no saben ni què és.

La gent que la pateix,
no distingeix ni la D ni la B.
En canvi la gent que no la té,
ho entén perfectament.

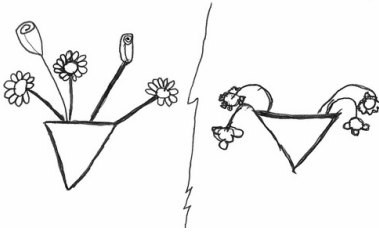

Il·lustrador: Jeremy Cedeño, 9 anys

Autora: Naia Gámez, 12 anys

ELS MESOS DE L'ANY

El gener i el febrer van comprar unes flors per donar-li al març, però el març no les volia. El març les va donar a l'abril, però l'abril va pensar que era molt avorrit i va comprar uns bombons. Llavors l'abril va donar aquest regal al maig, però el maig va pensar que no eren per ell i el va donar al seu amic juny. El juny va ficar les flors i els bombons amb la brossa. Va llençar el regal a les escombraries. Llavors un dia el juliol va passar caminant pel costat de les flors i les va agafar per donar-les a l'agost. L'agost era a la piscina i no se'n va adonar que tenia aquell regal. El setembre anava a la piscina i va veure el regal, però quan li va regalar a l'octubre, l'octubre no volia aquell regal i li va donar al novembre. El novembre va pensar que era un bon regal de Nadal pel desembre. Però quan el desembre va obrir el regal, les flors estaven pansides i els bombons desfets per tot el viatge que havia fet aquell regal.

Autora: Laura Ruiz, 10 anys

BIBLIOTECA

Il·lustrador: Leo Castelló, 10 anys

Trobaràs molts lli**B**res

I viuràs noves aventures,
la **B**iblioteca és casa teva.
La biblioteca és un espai
ll**I**ure
On pots llegir,
disfru**T**ar,
ap**R**endre i
Crear, però sobretot,
im**A**ginar.

GUERRES

No a les **G**uerres
Volem la Pa**U**
Eternes
Bomba**R**dejos
Dest**R**uctives
No ten **E**n diàleg
Sorolloses

Autora: Irene Collado, 10 anys

Autora: Hafssa Assou, 11 anys

LA MEVA GERMANA

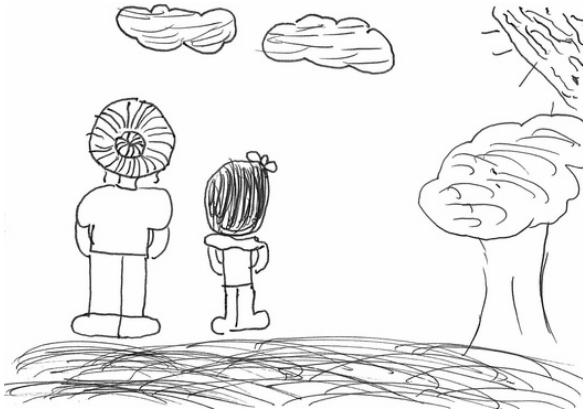
Sempre em vol cuidar,
de vegades s'enfada,
em cuina petons i abraçades,
els problemes arreglem
mentres passa el temps.

Amb ella sempre vull estar,
és el tirany pel que vull caminar.

Sóc la seva captiva,
presonera del seu amor.

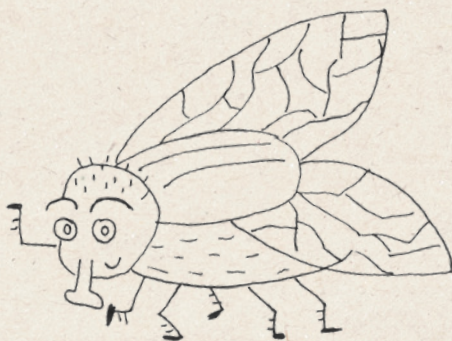
Tinc la sort de tenir un far,
unes estrelles que em guien
per la vida.

No podria viure sense ella..
La meva germana.

Autora: Vicky Valero, 10 anys

Il·lustradora: Noelia Palma, 9 anys

Editat pel Cicle de Grans

**ESCOLA PATUFET ST. JORDI
FRANCESC BATALLÉ I ARAGONÈS**